

ROCK & ROLL HALL OF FAME

A BEIKTATÁS

Madonna karrierje során számtalan elismerést kapott. Zenéjét 1999-ben Grammy-díjjal jutalmazták, színésznőként pedig 1997-ben vehette át az Arany Glóbuszt. 11 stúdióalbum, 7 világtorné, több mint 60 videóklip és tucatnyi #1 sláger után nem is kétséges, hogy a zeneipar egyik legnagyobb előadója. Zenéje, személyisége, botrányai, stílusváltásai nemcsak megrengették, de alaposan át is formálták a zene világát. 2008. március 10-én e 25 éves karrier elnyerte talán az egyik legnagyobb kitüntetést: Madonna bekerült a Zene Halhatatlanjai közé.

MADONNA BESZÉDE:

„Nagy megtiszteltetés számomra ez a díj, és hálás vagyok mindazért az elismerésért, amit ez jelképez.

Egy ilyen elismerés olyan, mint valamiféle lezárás, éppen ezért szeretnék egy pillanatra felidézni olyasmiket az életemből, melyek még nem zárultak le.

Mindig nagyon szerencsés voltam, hogy olyan emberek vettek körül, akik hittek bennem. Kezdve mindjárt a detroiti balett oktatómmal, Christopher Flynnel, aki 14 éves koromban azt mondta, hogy különleges vagyok, rám vár a világ, kövessem az álmaimat. Biztosíthatlak titeket, hogy akkoriban nem igazán éreztem magam különlegesnek, és azok a szavak a mindent jelentették nekem.

Aztán ott volt Dan Gilroy. Queensben, egy elhagyott zsinagógában élt a testvérével, Eddel, és volt egy együttesük. Dan-nel jártam akkoriban, és elegendő volt abból, hogy munkanélküli

táncos vagyok, így megtanított gitározni. Amíg ők nappal dolgoztak, a dobon is gyakoroltam, Elvis Costello lemezekre.

Az első dalomat abban a zsinagógában írtam. Ez volt az Ironically, Tell The Truth. Emlékszem, ahogy libabőrös lettem, mikor befejeztem, és azt gondoltam: „Ki írta ezt a dalt?? Nem lehettem én.” Olyan volt, mintha megszállt volna valami varázslat. És ez a varázslat továbbra is

csodálatos módon a hatalmában tart. A menedzserem, Guy Oseary, még most is minden nap mondja nekem: „M, bármi lehetséges. Mi akarsz elérni?” És tudom, hogy ezt komolyan is gondolja.

35 év elteltével az emberek még mindig buzdítanak, hogy higgyek az álmaimban. Ugyan mit kívánhatnék még?

Van egy mondás a Talmudban, hogy minden egyes fűszálnak saját angyala van, aki vigyáz rá, és azt suttogja: nőj, nőj. Hát én még mindig hallom az angyalok suttogását.

Sőt, a kritikusaim is, akik azt mondták, hogy tehetégtelen vagyok, hogy nem tudok énekelni, hogy el fogok tűnni, még ők is segítettek. Elgondolkodtattak, és keményebb munkára ösztönöztek. Hálás vagyok az ellenállásukért.

Tudom, hogy nem tartanék ma itt mindezek nélkül. Mindannyiőtök nélkül.

Mert az élet, csakúgy mint a művészet, egy együttműködés. Nem egymagam jutottam el idáig. Miért is akartam volna?

Sosem hittem volna, hogy az életem majd így kibontakozik. Egyfelől hirtelenek sorozatának tűnik. Egy

nap még táncosként küzdöttem a megélhetésért Manhattan-ben, aztán hirtelen dobolni tanultam egy queensi zsinagógában. Aztán hirtelen egy együttesel koncerteztem, majd hirtelen Seymour Steinnel volt találkám a kórházban, aki éppen infúzióra volt kötve.

Aztán hirtelen leszerződtem a Sire Records, és hirtelen ott fetengtem az MTV díjátadóján egy menyasszonyi ruhában, kilátszó bugyival, fél pár magas-sarkúban. A menedzserem ez után az öltözőben halásápadtan közölte velem, hogy épp most tettem tönkre a karrierem.

Aztán hirtelen a Madison Square Garden színpadán álltam, és minden lány úgy nézett ki, mint én.

És hirtelen, és hirtelen, és hirtelen...

Így látom egyfelől.

Másfelől pedig úgy érzem, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy történnie kellett.

Hogy azokkal a csodálatos emberekkel dolgoztam, akikkel dolgoznom kellett; azokra a helyekre utaztam, ahova utaznom kellett; elkövettem azokat a hibákat, amelyet el kellett követnem, hogy a Világ-egyetem összefogott értem, segített és vezetett mindenem keresztül ehhez a pillanathoz, amikor végre annyi mindenkinek köszönetet mondhatok.

Először és legfőképpen a lemezcégemnek, a Warner Brothersnek, akiknél az egész karrieremet töltöttem.

Ezt nem sokan mondhatják el.

Aztán ott van Michael Rosenblatt, aki mondhatni felfedezett egy szórakozóhelyen. Azt mondta, hogy ő egy A&R fickó az Sire Recordsnál. Fogalmam sem volt, hogy ez mit jelent, de komolynak hangzott, szóval azonnal a kezébe nyomtam egy demó kazettát, majd egy extasy tableta és egy áttáncolt éjszaka után bemutatott a következő embernek, akinek köszönetet kell mondanom.

Ő pedig Seymour Stein. Akit mindenki szeret, aki csak ismer. Mégis ki szervezne találkozót kórházi ágyban fekvő, súlyos betegen? Azt hittem, hogy ott fog meghalni, de arra kért, hogy játsszam le neki a demóimat, amiket persze cipeltem magammal egy magnó kíséretében. Szerencsére Seymour még mindig velünk van: él és jól van.

Na jó, eddig van zsinagógánk, szórakozóhelyünk és kórházunk. Furcsán hangzik, nem? De higgyétek el, lesz ez még furcsább is.

A következő, akinek köszönet jár: Liz Rosenberg. A kezdetektől ő a sajtószóvivőm a Warnernél. Fel tudja fogni bárki is, mit jelentett az én sajtószóvivőmnek lenni az elmúlt 25 évben?

Úgy emlékszem, épp egy jointot szívott, amikor először találkoztunk. Persze gyorsan eltűntette, ahogy beléptem. Azonnal tudtam, hogy jól kijövünk majd

egymással. Kemény volt, pimasz és vicces. Nekem való. Azok után, amennyi örültséggel meg kellett bírkozni, amennyi tüzet el kellett oltania, csoda, hogy nem a heroinnál tart.

Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy mindenkit drogfüggőségbe kergettem körülöttem. Az igazság az, hogy csupa felelősségteljes, keményen dolgozó embert gyűjtöttem magam köré, akik rengeteg szeretettel és támogatással halmoztak el a lemezkiadónál.

Aztán persze kellett egy menedzser is. Azt kérdeztem magamtól: „Ki a legsikeresebb előadó ma a zeneiparban?” Válasz: „Michael Jackson”. Így hát fogtam magam, elutaztam Los Angelesbe, hogy megtaláljam Michael Jackson menedzserét, és megszerezsem magamnak.

Freddy DeMann, az igazi Mac Daddy menedzser: hátrafésült haj, bronzos bőr, drága kölni illat. Hatalmas asztala volt, cigarettázott és Porschét vezetett. Azzal a Porschéval vitt később haza, és mire odaértünk, ő volt a menedzserem. Fantasztikus 15 évünk volt együtt, rengeteget tanultam tőle, és roppant hálás vagyok neki.

Még Freddy alatt ismertem meg azt a pimasz izraeli tinédzsert, akit Guy Oseary-nak hívnak. Ő volt, mondjuk úgy, Freddy csicskája. Mindig megmondta a véleményét, különösen akkor, amikor nem kér-

tem. Ő volt a legambíciózusabb, legmagabiztosabb, legidealistább tudásra szomjas 18 éves, akivel valaha is találkoztam. Folyton az ötleteivel nyaggatott, állandóan tervezett valamit, és nem tágított. Ma már ő a menedzserem, és tudom, hogy a világ végére is elmenne értem. Köszönöm, Guy.

De mi lenne a lemezkiadóval és a menedzserrel a zene nélkül?

Olyanok nélkül, mint Nile Rodgers, Pat Leonard, Babyface, Joe Henry, William Orbit, Mirwais Ahmadzai, Stuart Price, Pharrell Williams, most pedig Justin Timberlake és Timbaland. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy ilyen nagyszerű és tehetséges szövegírókkal és producerekkel dolgozhattam együtt. Köszönöm nektek.

Köszönöm a rajongóimnak, akik mellettem voltak jóban-rosszban; és Isten a tudója, hogy a rosszból is bőven jutott.

Köszönöm a tanárainknak, a barátainknak és a családomnak a sok segítséget a pályám során, ami számomra épphogy elkezdődött. És azt, hogy mindig emlékeztettek arra, hogy én csupán menedzselem a tehetségem, nem birtoklom.

Annyi mindent csináltam már életemben, gyermekkönyv írástól a ruhatervezésen át a filmrendezésig, de számomra mindig is a Zene marad az első.

Köszönöm szépen.”

I G G Y P O P • M A D O N N A • J U S T I N T I M B E R L A K E

JUSTIN TIMBERLAKE MONDTA A MÉLTATÓ BESZÉDET, MÍG IGGY POP - „A MÁSIK MICHIGANI FENEGYEREK” - A „BURNING UP” ÉS A „RAY OF LIGHT” ELŐADÁSÁVAL TISZTELGETT MADONNA ELŐTT.

TU DTAD?

A **Rock & Roll Hall of Fame and Museum** Clevelandben található, az Egyesült Államokban. Azzal a céllal alapították, hogy emléket állítson olyan művészeknek, producereknek és más személyeknek, akik nagy hatással voltak a zeneiparra.

Minden évben ünnepélyes ceremónia keretében új előadókat iktatnak be a „Rock & Roll Hall of Fame”-be, a dicsőségek csarnokába: a **Rock & Roll Halhatatlanjai** közé.

Az első ceremóniát 1986-ban tartották: Chuck Berry, James Brown, Ray Charles, Sam Cooke, Fats Domino, Buddy Hully, az Everly Brothers, Jerry Lee Lewis, Little Richard és Elvis Presley voltak az első Halhatatlanok.

2008-ban Madonna olyan nevek mellé csatlakozott, mint Aretha Franklin, Marvin Gaye, B. B. King, Roy Orbison, a Beatles, Bob Dylan, a Supremes, a Rolling Stones, Stevie Wonder, Ike & Tina Turner, Jimi Hendrix, a Doors, Elton John, Bob Marley, Janis Joplin, David Bowie, a Pink Floyd, a Bee Gees, a Jackson 5, Joni Mitchell, Eric Clapton, az Aerosmith, a Queen, a Police, a U2, Prince és az R.E.M. A teljes listát a Rock & Roll Hall of Fame hivatalos weboldalán olvashatjátok: www.rockhall.com.

